

Bărbatul
de pe
Facebook

Mardale Cintzia Angelina

Cuprins

1. Sunt o simplă femeie ~ 5
2. Încă o noapte nedormită ~ 9
3. Ziua bârfelor ~ 15
4. El întreabă, eu răspund ~ 22
5. El citește și eu scriu ~ 31
6. Cadoul surpriză ~ 40
7. Operațiunea „Fata care provoacă și pleacă” ~ 47
8. Prima scrisoare de dragoste ~ 55
9. Întâlnire? ~ 60
10. Și dacă este el? ~ 66
11. Să începem cu sfârșitul. ~ 73
12. Ceartă, orgolii, aroganțe ~ 80
13. Trebuie să îl uit! ~ 88
14. Tu ce vrei de la mine? ~ 93
15. Scrisoarea ~ 97
16. În pijamale reci ~ 104
17. Este o glumă ~ 110
18. Galeria Kos ~ 116
19. Stop! Pe ea! ~ 120
20. Ai avut șansa ta ~ 126
21. Proprietarul? ~ 132
22. Avocatul ~ 139
23. Spitalul ~ 144
24. Datorii și bal mascat ~ 148
25. Prima vorbărie reală ~ 156
26. Ne cunoaștem? ~ 161
27. Natacha sau Carla ~ 167
28. Sărutul ~ 172
29. Zbor? ~ 178
30. Fără iubit... ~ 184
31. Iubita lui? ~ 188
32. Bunica ~ 193
33. Întâlnirea ~ 197
34. Lume nouă ~ 201
35. Acum eu întreb ~ 205
36. O surpriză! ~ 210
37. Răpirea prințesei ~ 214
38. Azi, ce? ~ 218
39. Logodnica lui ~ 222
40. Pleacă! ~ 227
41. Te-am înșelat! ~ 231
42. Crăciun fericit, Victor! ~ 235
43. Pierdută printre gânduri ~ 239
44. Lămuriri ~ 243
45. Nici azi nu răspunde ~ 250
46. Numai probleme ~ 254
47. Îl cunosc? ~ 259
48. Cartea de vizită ~ 264
49. Povești încurcate ~ 269
50. Chef de glume ~ 276
51. De cine ne ascundem iar? ~ 282
52. A venit ~ 286
53. Oare cum e prima oară? ~ 290
54. O pauză lungă ~ 298
55. Scuze?! ~ 303
56. Îl aștept ~ 309
57. Prima cină cu soacra? ~ 313
58. Împotriva lui ~ 319
59. Trebuie să-l uit? ~ 324
60. Era prea frumos ca să fie adevărat ~ 328
61. Nu-l recunoșteam ~ 332
62. Personalitatea lui adictivă ~ 338
- Epilog ~ 344

1. Sunt o simplă femeie

Când m-am înscris la Facultatea de Drept nu mă așteptam să am atâtea lucruri de învățat. Nu credeam că o să fie atât de greu.

Ce proastă ești, Amalia! Ce a fost în capul tău să faci facultatea asta? La ce te gândeai? Mă privesc în oglindă și văd cât mă obosește perioada de examene. Am slăbit în ultimul timp cel puțin 5 kg.

Nu mănânc, beau doar cafea și nu am timp să îmi trăiesc viața. Abia aștept vacanța de iarnă. Vreau să plec, să mă relaxez puțin.

Stau cu prietena mea de 2 ani. Suntem la aceeași facultate și știu că într-o zi vom avea împreună un birou de avocatură. Țsta este visul nostru. Ne-am cunoscut în liceu, și de atunci facem totul împreună.

— Amalia? Ai terminat de citit cartea asta? - mă întrebă Carla arătându-mi cartea de pe birou. Mă duc mâine la bibliotecă și dacă vrei, o pot lăsa pentru tine.

— Da, poți să o duci. Ai învățat pentru mâine? Ești pregătită?

Ea râde și se duce în bucătărie, revine cu un castron de floricele.

— În seara asta ne relaxăm. Ne uităm la un nou episod din „Game of Thrones”?

Eu mă uit nervoasă la ea, știind că nu este bine să facă asta în sesiune.

Carla mereu a fost prietena blondă, nebună, amuzantă. ȘTIU CĂ ORICINE ARE NEVOIE DE O CARLA ÎN VIAȚA LUI. O iubesc, dar uneori este prea nebună.

— Eu nu pot să mă uit la nimic. Am încă de făcut chestionarul și apoi trebuie să-l trimit oamenilor.

Ea pare puțin intrigată, dar se așază la calculator, căutând un

— Eu mă trezesc mâine mai devreme și îl fac. Nu am chef de nimic. Vreau doar să fac ceva relaxant. Ai văzut filmul „Everything, Everything”? - nu se uită la mine și mă strâmb puțin.

Ea mereu a fost prietena nebună. În pragul sesiunii ea se uită la filme de dragoste... Și eu am de făcut un chestionar. Trebuie să caut oameni care să îmi răspundă la întrebări și apoi să prezint în fața unei comisii răspunsurile pe care le-am primit. Pare simplu, dar este mai complicat decât v-ați imaginat.

— Nu l-am văzut și nici nu vreau să îl văd prea curând. Hai că mă duc în camera mea să termin cu întrebările.

— Amalia, îmi trimiți și mie un mail după, ca să-ți răspund - încă stă cu ochii lipiți de calculatorul casei.

Stăm într-un apartament destul de mare, și ce îmi place cel mai mult este că fiecare are baia și dressingul ei. Sufrageria este locul în care mâncăm și locul în care obișnuim să învățăm, dar cel mai bine mă simt la mine în cameră. Aici am laptopul meu și colțul meu de citit.

Când telefonul îmi indică un nou mesaj pe Facebook, încep să mă bucur ca un copil mic gândindu-mă că cineva vrea să îmi răspundă la chestionar. Sau cel puțin așa speram.

Vlad Țepeș îmi scria pentru prima oară un mesaj. Nici măcar nu știu când l-am adăugat în lista mea de prieteni. Doamne, cum să-ți pui numele ăsta pe Facebook? Își bate joc de mine?

👤 *Vlad: Bună! Atâtea întrebări fără răspuns...*

Decid să nu-i răspund. Cine știe ce obsedat este. Nu intru nici pe profilul lui, pentru că mi se pare o prostie să stau să vorbesc cu persoane pe care nu le cunosc, și mai ales să le urmăresc pe Facebook.

👤 *Vlad: Ești ocupată? Deranjez?*

Măcar nu e genul care scrie „cf?” sau, mai rău, „ke faki?”.

Poate dacă vede că nu îi răspund, mă lasă în pace.

Ah, Amalia, măcar privește partea pozitivă a Facebookului, aici ai păstrat legătura cu toți colegii tăi de liceu, ai șansa să primești de la ei răspunsuri la chestionarul tău.

🗨️ *Vlad: nu vreau să deranjez, dar pot să te ajut. Am citit întrebările și mâine aș putea răspunde la ele.*

Stau pe gânduri și îmi dau seama că merită o șansă. Mai bine îi scriu că vreau să mă ajute cu răspunsurile, și după, îi mulțumesc și-l șterg din listă.

Dar parcă nu sunt genul care se folosește de oameni. Poate doar îi mulțumesc și atât.

🗨️ *Amalia: Bună ziua, domnule Țepeș! Mă scuzați că răspund atât de greu. Aș fi foarte încântată dacă îmi puteți răspunde. M-ar ajuta foarte mult!*

Mai bine vorbesc formal. Nu îl cunosc și nu vreau să lungim vorba.

🗨️ *Vlad: Deci ești studentă la Drept. Nu ai profilul, sincer.*

De unde știe el ce profil am eu? Nu am pus pe pagina mea ce studii fac, pentru că nu-mi place ca viața mea privată să fie publică pe Facebook. Ah, da!, în prima pagină din chestionar am scris pentru ce am nevoie de răspunsurile lor.

Este ora 11 noaptea și vreau să dorm. Hai mai bine să-i spun străinului să vorbim mâine. Și totuși mă roade curiozitatea.

🗨️ *Amalia: dar ce profil am?*

Vlad is typing...

Până-mi **răspunde, se face dimineață...**

🗨️ *Amalia: stați, nu îmi spuneți acum. Vorbim mai bine mâine. Aștept răspunsul dvs...*

Închid laptopul de pe care lucram la niște scheme. Las și telefonul pe noptieră și îmi iau o carte în brațe, dar nu pot să citesc. Nu-mi stă gândul la asta. Vreau doar să știu ce are de spus Vlad Țepeș.

Ce nume! De ce și-ar pune cineva numele ăsta pe Facebook? Bine măcar că nu și-a zis Vlad Cuceritorul (râd în sinea mea). Și dacă este un nebun? Sau mai rău, dacă este un fost iubit care râde de mine? Niciodată nu se știe ce obsedat sexual sau nebun stă în spatele unui calculator...

Mă uit peste conversația cu el și încă scrie **Vlad is typing...**

Ce scrie atât? Oare să aștept? Parcă mi se-nchid ochii...

2. Încă o noapte nedormită

Așteptam să îi citesc mesajul, ca apoi să mă culc. Și eram foarte curioasă să văd ce are de spus. Și am așteptat așa cam două minute. Cred că asta este cea mai bună tehnică pentru a face pe cineva să aștepte mesajul tău. Sau, și mai bine, să îți scrie mai repede, curioasă să vadă ce vrei de la ea.

👉 *Amalia: scrii romane?*

Vlad is typing... Poate că i s-a blocat calculatorul...

👉 *Amalia: cred că ți s-a blocat telefonul.*

👉 *Vlad: da, scriu. Dar aici nu suntem la un interviu de angajare.*

Ha!, interviu de angajare. Acum glumește cu siguranță. Și unde este tot textul pe care am așteptat să îl primesc de la el? A scris, a scris... și tot degeaba. N-a trimis nimic.

👉 *Vlad: Îți scriam răspunsurile la chestionar...*

👉 *Amalia: ești scriitor? :O*

Pe modelul: cum să cucerești o femeie. Sau cum să impresionezi sau cum să dai bine în fața cuiva. Pare romantic. Căcat. Trebuie să mă culc, trebuie să mă odihnesc puțin.

👉 *Amalia: am înțeles, cred că mai bine te las să răspunzi la acele întrebări. Eu o să mă culc. Deja este foarte târziu.*

Stai, ce? Când am renunțat eu la formula „dumneavoastră”???
Îhhh, de aia nu-mi place să vorbesc cu străini pe Facebook, aici ai impresia că ești prieten din copilărie cu oricine și uiți să i te adresezi politicos.

👉 Vlad: *pentru mine este încă devreme.*

Așa, și? Cu ce mă ajută pe mine să aflu la ce oră se culcă el?

👉 Vlad: *ai pus niște întrebări foarte OK. Îmi plac!*

Îi plac? O, Doamne, ce prostie.

👉 Amalia: *Mulțumesc. :)*

Când pun emoticonul :), pentru mine nu înseamnă o față happy. Înseamnă că nu suport ceva, că ceva mă enervează, că sunt ironică...

👉 Vlad: *de obicei oamenii își fac complimente unul altuia, știi? :))*

👉 Amalia: *ah.*

Eu sunt aproape adormită și ăsta vrea să îmi fac complimente? Nici măcar nu văd bine poza de profil. Dar nu pare genul meu, iar bărbații care nu sunt genul meu nu prea primesc complimente de la mine. De fapt, în general mi-e teamă să fac complimente.

Doar Cristian a primit complimente din partea mea, și asta doar pentru că îmi plăceau pantofii lui. Da, noi, femeile, sau poate doar eu, ne uităm la pantofii bărbaților.

👉 Amalia: *obișnuiesc să fac complimente doar celor care merită.*

Cu asta cred că am pus punct relației noastre de cunoaștere-facebookistă. Nu am de gând să apreciez pe cineva doar de ochii lumii.

De multe ori am apreciat un bărbat care ne era profesor sau

pe popa Nicolae de la biserica din satul lu' mamaie. Pe brutarul din colț și chiar și pe tata, care se purta cu mine destul de drăguț.

🗨️ *Vlad: poate că și eu merit...*

🗨️ *Amalia: nu te cunosc. Nu am de unde să știu dacă meriți sau nu...*

🗨️ *Vlad: și dacă m-ai cunoaște?*

🗨️ *Amalia: dar nu te cunosc...*

🗨️ *Vlad: dar ipotetic vorbind, dacă într-o zi mă vei cunoaște...*

Și am ținut-o așa până când a trebuit să accept că o să-i fac complimente dacă aș ajunge să-l cunosc. Ce prostie. Un necunoscut care are pretenții de aprecieri...

🗨️ *Amalia: ai terminat de răspuns la întrebări?*

🗨️ *Vlad: păi, dacă vorbesc cu tine nu pot să răspund și la întrebări.*

🗨️ *Amalia: deci vrei să te las...*

Te rog, spune nu... nu vreau să te las. Îmi place să vorbesc cu tine :(

🗨️ *Vlad: dacă aș spune nu, tu tot m-ai lăsa.*

🗨️ *Amalia: dacă ai spune da, eu nu te-aș lăsa. Ne place nouă, femeilor, să vă enervăm... încă nu mi-ai răspuns la întrebări :))*

Începe să îmi placă să vorbesc cu el. Parcă mai schimb puțin ce făceam înainte.

👉 *Vlad: de asta încă vorbești cu mine?*

Ah. În discuțiile de genul ăsta trebuie mereu să eviți ultimatumul. Adică întrebarea capcană care te închide. Și în situațiile astea, trebuie doar să schimbi puțin tema discuției. Cum o fac eu?

👉 *Amalia: nu este vorba despre asta... oricum nu am cum să te las, pentru că niciodată nu te-am luat :p*

Bine punctat, Amalia. Îmi place să dau fraze de genul ăsta și cred că și lui îi place.

👉 *Vlad: shut down. :))*

👉 *Amalia: încearcă un restart.*

De data asta mă refer la calculator. De fapt, nici nu știu la ce mă refer. Încep să pun tot felul de fraze ca să îi dau replică.

👉 *Vlad: nu era târziu deja?*

👉 *Amalia: ba da. Acum mă culc.*

Îmi dau seama că îi zic de cam 2 ore că mă voi culca. Tot nu am chef să dorm. Poate că este și de la faptul că acest „corpușor” micuț al meu s-a obișnuit cu pierdutul orelor de somn. Zic corpușor, dar de fapt eu sunt o tipă bine făcută. Așa spunea mama când eu voiam să țin o dietă. Sunt genul ăla de tipă înaltă, cu forme bine rotunjite :)). Și ca să vă faceți și voi o idee, sunt brunetă, am ochii căprui și buzele destul de drăguțe.

👉 *Vlad: sper ca mâine să nu mă ștergi din lista ta de Facebook.*

De unde știe el că așa aș fi făcut dacă nu...

OK. Nu mă judecați prea tare, dar îmi place ce vorbesc cu el. Ah, Amalia, prostuțo, este doar un străin. Și aproape că nu ați vorbit mai nimic. Pe ce ai pierdut atâtea ore? Ai primit între timp atâtea

mesaje cu sondajul completat și tu nu ai deschis niciunul. Ce-i cu tine? Muncă, fetiță!!

👉 *Amalia: așa crezi că sunt?*

👉 *Vlad: nu știu cum ești. Dar mi-ar plăcea să știu că ești așa și că la mine faci o excepție :D*

Ce replică bună de trecut în calendar. El este excepția. Deci el crede că eu stau și pierd nopțile cu indivizi pe Facebook... dar el rămâne excepția, cu el rămân în contact în continuare...

👉 *Amalia: încă am multe întrebări de pus*

👉 *Vlad: deci asta nu este tot chestionarul?*

👉 *Amalia: pentru tine, nu...*

👉 *Vlad: am înțeles. Trebuie să aștept până mâine? Vreau să răspund la întrebări...*

👉 *Amalia: și eu trebuie să citesc răspunsurile.*

Evident că de data asta nu o zic doar pentru el, o spun pentru mine, am primit 18 răspunsuri. Trebuie să strâng cel puțin 50.

— Amalia! - Carla îmi bate în ușă. Când deschid, are lacrimi în ochi.

— A fost trist filmul? - ea își ține telefonul în mână și cu un gest îmi arată spre el.

— M-a părăsit! M-a înșelat! - plânge neîncetat, și realizez că eu am pierdut timpul pe Facebook în timp ce ea poate că avea nevoie de mine.

Carla avea un iubit foarte fustangiu. Niciodată nu mi-a plăcut de el. Era și mai bătrân decât ea cu foarte mulți ani. La 50 de ani, un bărbat care nu are nicio familie, nu are copii și este divorțat e clar că nu vrea decât aventuri.

— Am fost o proastă. Am crezut în el - își șterge lacrimile și se ridică din patul meu - de mâine, totul se schimbă. Eu voi fi alta.

— Carla, nu tu ai greșit. Eu cred că doar exagerezi...

După ce pleacă, mă uit la telefon și văd de la el multe mesaje.

👉 Vlad: *am o idee. Ce zici dacă facem un schimb de răspunsuri? Facem împreună o listă de întrebări și fiecare răspunde în felul său la acele întrebări.*

Sună interesant propunerea lui. Dar eu ce să îi spun lui? Poate doar să îi răspund în glumă. Să inventez răspunsuri amuzante. :)))
Până la urmă, e un străin de pe Facebook. Atât.

👉 Vlad: *heeee, ți se pare o idee bună?*

👉 Vlad: *ai adormit?*

👉 Vlad: *cred că erai obosită și eu te-am ținut prea mult de vorbă...*

👉 Vlad: *te-ai supărat pe mine?*

👉 Vlad: *asta faci, nu mă bagi în seamă? Credeam că merge totul bine.*

👉 Vlad: *OK... noapte bună :(:(*

👉 Vlad: *poate când vrei să vorbim mă cauți...*

Puțin enervant. Atâtea mesaje... îi răspund mai bine mâine. Îl las să aștepte până mâine. Ha! și îi trimit un emoticon care doarme.

👉 Amalia: *z-)*